

Четири песме – Радмила Шехић

ДИВОВИ ЈУНАШТВА

Из предања неухватна бића
само снове и бајке походе.
Казивања тајновита, тиха,
чине да се нове приче роде.

Меко звецну, кô пала бразлетна,
и у уши звук злата се смести.
Ко зна докле скаске ће да трају
и шта ће се из њих још исплести.

Све минуло кроз њих је синуло.
Нема тога кога не задиве.
Ето тако дивови јунаштва
постојано, кроз векове живе.

СТАКЛЕНЕ ОЧИ

Као лати крхка и рањива
душа мајке, обузета стрепњом.
И лептир је крилом узнемири
кад је брига свом снагом потпири.

Монахиња у сате чекања.
Стражарка на прагу испраћања.

С правим миром, тек у пар минута,
будно прати закривљеност пута.

Дуго га уходи погледом
да не шмугне најава доласка,
да се негде знаци не сакрију
пред нетрепом стаклених очију.

Постала је плен сопствене жеље.
Љубав се копрца усред мреже.
Успомене крај узглавља леже.
Само оне од мајке не беже.

ХИМНА ПОСТОЈАЊА

У хиљаде сјајних одломака
пршти светло с никлованог сата.
Са једног од зидних уложака
пуни собе звуком тика-така.

Самовластан кад никога нема
интонира химну постојања.
Увек има времена на претек
за погрешке и за покајања.

Кад гласови укућана звоне
утихне се скоро до згаснућа.
Тек у смирај, при крајку дана,
тика-такoм одјекује кућа.

ГДЕ ГОД ДА СИ

Где год да си нерођено моје
чекаће те постеља од чипке,
чекаће те цртанке и боје
где год да си нерођено моје.

Чекаће те песмице и бајке.
Топле руке несуђене мајке.
Твоје биће звезде на плафону.
Успаванке у златном сутону.

Где год да си нерођено моје
по теби се рана јутра кроје,
по теби се сва пролећа броје,
где год да си нерођено моје.

Сустижу ме снегови и магле.
У ходу сам, али ноге стоје.
Родиће те нека друга мајка
где год да си нерођено моје.

